

POSTANOWIENIE

Dnia 4 czerwca 2004 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Teresa Flemming-Kulesza

w sprawie z powództwa S. N.
przeciwko Zespołowi Szkół Zawodowych w W.
o wynagrodzenie,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 4 czerwca 2004 r.,
kasacji powódki od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i Ubezpieczeń
Społecznych w O.
z dnia 7 października 2003 r., sygn. akt IV Pa .../03,

odrzuca kasację.

Uzasadnienie

Sąd Okręgowy w O. Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych wyrokiem z dnia 7 października 2003 r. oddalił apelację powódki od wyroku Sądu Rejonowego w G. z dnia 26 maja 2003 r. oddalającego jej powództwo przeciwko Zespołowi Szkół Zawodowych w W. o wynagrodzenie za pracę.

Sąd Okręgowy podzielając stanowisko Sądu Rejonowego uznał, że pozwany prawidłowo zatrudnił 1 września 1999 r. powódkę, legitymującą się dyplomem ukończenia studiów wyższych oraz Pierwszym Certyfikatem z języka angielskiego z oceną C, na podstawie czasowej umowy o pracę, oraz zawierając z powódką w dniu 1 września 2000 r. kolejną umowę o pracę na czas określony, albowiem dopiero od dnia wejścia w życie art. 27 ustawy z dnia 23 sierpnia 2001 r. o zmianie

ustawy o systemie oświaty, ustawy – Przepisy wprowadzające reformę ustroju szkolnego, ustawy – Karta Nauczyciela oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. Nr 111, poz. 1194) tj. od dnia 21 października 2001 r. powódka uzyskała status nauczyciela mianowanego.

Powódka wniosła kasację od tego wyroku. Skarżonemu orzeczeniu zarzucała rażące naruszenie prawa materialnego - art. 11 oraz art. 96 ust.1 ustawy z dnia 26 stycznia 1982 r. Karta Nauczyciela (tekst jedn. Dz.U. z 2000 r. nr 19, poz. 239) przez przyjęcie, iż pozwany zatrudniając powódkę, będącą nauczycielem mianowanym na stałe, na podstawie umowy o pracę na czas określony, a nie na podstawie mianowania, postąpił zgodnie z obowiązującym w tym czasie prawem.

Powódka wniosła o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i uwzględnienie żądania, ewentualnie o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do Sądu pierwszej instancji celem ponownego jej rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Kasacja podlega odrzuceniu.

Zgodnie z art. 393³ k.p.c. kasacja obok oznaczenia zaskarżonego orzeczenia ze wskazaniem zakresu zaskarżenia, przytoczenia podstaw kasacyjnych i ich uzasadnienia oraz wniosku o uchylenie lub zmianę orzeczenia z podaniem zakresu uchylenia lub zmiany, powinna zawierać jako jeden z elementów konstrukcyjnych także przedstawienie okoliczności uzasadniających jej rozpoznanie (art. 393³ §1 pkt 3 k.p.c.). Unormowanie zawarte w art. 393³ § 1 pkt 3 k.p.c. nawiązuje do instytucji przedsądu, uregulowanej w art. 393 k.p.c. i stanowi jej dopełnienie, nakładając na skarżącego obowiązek przedstawienia argumentów przemawiających za tym, by kasacja została rozpoznana przez Sąd Najwyższy.

Ustawa z dnia 24 maja 2000 r. o zmianie ustawy Kodeks postępowania cywilnego, ustawy o zastawie rejestrowym i rejestrze zastawów, ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych oraz ustawy o komornikach sądowych i egzekucji (Dz.U. Nr 48, poz. 554) znowelizowała art. 393³ k.p.c. Został on podzielony na dwa paragrafy, co ułatwia rozgraniczenie wymagań stawianych kasacji jako szczególnemu środkowi odwoławczemu, które zostały określone w §1 tego

przepisu oraz jako zwykłemu pismu procesowemu, określonych w §2. Tym samym żadne wymagania skargi kasacyjnej, o których mowa w §1 nie mogą być uzupełniane, a kasacja niespełniająca któregokolwiek z tych warunków podlega odrzuceniu bez wzywania do uzupełnienia braków. O tym, iż brak przedstawienia w kasacji okoliczności uzasadniających jej rozpoznanie jest brakiem nieusuwalnym, prowadzącym do jej odrzucenia wielokrotnie wypowiadał się Sąd Najwyższy w tym m.in. w postanowieniu z dnia 9 listopada 2000 r. II CKN 1385/00 (OSNC z 2001 r. Nr 3, poz. 51)

Kasacja wniesiona w rozpoznawanej sprawie w żaden sposób nie spełnia wymagania wynikającego z art. 393³ §1 pkt 3 k.p.c. Powódka, poza opisywanym w kasacji zarzutem naruszenia przez Sąd Okręgowy art. 11 i 96 ust.1 ustawy z dnia 26 stycznia 1982 r. - Karta Nauczyciela nie przedstawiła w kasacji żadnej z okoliczności uzasadniających jej rozpoznanie. Nie wskazała ani istotnego zagadnienia prawnego, nie powołała się na potrzebę wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie, nie twierdziła, że zaskarżone orzeczenie oczywiście narusza prawo albo zostało wydane w warunkach nieważności postępowania.

Przytoczenie przez skarżącą podstaw kasacyjnych, w postaci rażącego naruszenia przepisów prawa materialnego nie jest bowiem tożsame z przedstawieniem okoliczności uzasadniających jej rozpoznanie.

Dlatego na podstawie art. 393⁷ §2 k.p.c. w związku z art. 393⁵ k.p.c. kasację należało odrzucić jako niedopuszczalną.